

Papp-Für János

egy nap esztétikája

itt állok éppen abban az ajtónyitásban
ahol visszaadtam neked a kulcsokat
verejtékes kezedet kinyújtottad
azon a kegyetlen résen amin keresztül
évek alatt kiszivárogtam belőled
ráncolt homlokkal hunyorgok
még előttem állsz szemembe csap a Nap
félíg behúzott bőrönd a tekintetem
most is valahol hátul a kertben ülhetsz
talán éppen azon a hintaágyon
melynek árnyéka azóta is
lemoshatatlanul befedi az egész arcomat
és ahol a legutóbbi tavasz még a hajadba
gabalyodva homlokomra hordta a rügyeket
és fülbevalóként viselted az üvegtálon
megmaradt bordó cseresznyeszemeket
már észre sem veszed hogy
a legelső rózsát nem metszi le senki
de az évek óta száradót féltve őrizgeted
azt hiszed lefelé lógatva örökre megmarad
azt sem veszed észre hogy gyakrabban
megáll a hinta hogy nem viszi már olyan
magasra a lendület azt sem hogy
valaki kiszállt mellőled mint egy stoppos utas
aki egy éles kanyarban eltűnik az úttal együtt
így nem látsz át a kerítéseken
nem látod hogyan növi be a gaz
az elhagyott szomszéd telkeket
hogyan rozsdáll el a körhinta a játszótereken
és ütemes nyikorgása hozzátartozik az életedhez
mint az évek óta fel nem húzott falióra
ami azóta áll mióta elvesztettem benned fontosságomat
ki sem mersz állni a kapuba nehogy
a szétázott lábnyomaimban újra kopogjanak lépteid
és nehogy észrevedd azt hogy
a halszagú és eperillatú piac helyén
csillogó ablakú pláza nő a lángosos telkére

ahol zsebkendőddel oly sokszor
óvatosan megtörölted a számat
átépítették a teret újrafestették a padunkat

de mi kimaradtunk minket elfelejtettek felújítani
baseball sapka helyett kalapban ballagok
a térkövezett sárgára mázolt templom felé
te fekete kendőben oly könnyedén közelítesz
akár az angyalok a halálba indulók elé
mindketten gyászolunk
de nem a saját közös szeretteinket
megállsz megállok egymásra nézünk
mindketten rájövünk hogy hiába kutatjuk
zsebeinkben a régi kertkapu kulcsait
ahol az ősülő fák alatt magára hagyottan leng
a nyikorgó hintaágy és tudjuk hogy tavasz már nem jön
de talán egyetlen egy őszt még mindketten kaphatunk
felszedem a földről a lehullott cseresznyeszemeket
eltörlöd a poros üvegtálat titokban megnézed benne magad
hogy vajon szépnek látlak-e még
lemetszem a bokorról a legutolsó rózsát
leülök melléd és féltve a hajadba tűzöm
elvirágzott arcunkon elszáradnak
a megkövült barázdák közé hullott rügyek
így múlik el minden addigi
amiről sokáig nem is akartunk hallani

nokturn

a fény bontja sátrát, a legeldugottabb sarokból
is kilép, a magára hagyott holttér és a sötét
innentől kezdve már végképp senkié, arcod
akár egy égve felejtett lámpa, feldereng a függöny
mögötti fémes homályba, alakod éleit próbálom
rajtad felkutatni, aki így tud nézni, az nem lehet
bárki, szemüregedben visszahúzzák gyökerüket
a túlvilág fái, magadhoz öleled az emlékeidből
épült partokat, zsebedből előhúzod a valaha volt
leggyűröttebb arcodat, már végleg elfelejtetted
azt az utolsó apró kis részletet, amiből még
összerakhatnád a fényhez szükséges részeket.